

Bilde 1)

Kjære mamma

Snille, vakre, godhjerta, intelligente, og rare mammaen min.

Hjertet mitt e knust.

Eg klare ikke puste, sove, eller tenke på anna enn deg. Og på mange måta vet jeg ikke kossn det skal bli bra igjen
– for det va jo oss to.

Heldigvis e vi del av en fantastisk storfamilie; med tante og onkla og søskenbarn.

Vi har Jørgen-André, Lille og Lea som du var så glad i.

Og eg har fantastiske venna og kolleger.

Og det e grunnen til at det skal gå bra med meg igjen.

- det MÅ gå bra:

For eg vet kor fælt du hadde hatt det hvis du visste kossn eg har det akkurat no.

Bilde 2)

Mine 9 år første år tilbragte vi i Nordreisa. Og det e der den avsllepne, litt merkelige dialekta mi som ikke alle her har hørt før, kommer fra. I Nordreisa anla du en frodig hage med rosebuske, blåbærlyng, sitrontimian, skiferheller, og krydderurta. Og av en eller anna grunn va det i vårres hage, og hos oss at alle ungan kom og va.

Bilde 3)

Det her va typisk oss. Du leste bøker for meg - med stor innlevelse. Det va Mamma MØ, det va Mummitrollet, og det va overraskandes skumle eventyr.

Vi fløtta til Oslo – til Søndre Nordstrand og leiligheten på Rugdeberget i 1999

Og du har fortalt meg koffer det blei akkurat til Hauketo. Du hadde dradd på en haug med visninger på Oppsal, Ulsrud og Holmlia - og for kvær visning så gikk du fra leiligheten og til barneskolen for å sjekke ut kossn skoleveien var. Og det blei jo da den fantastiske skoleveien som slynge seg gjennom furuskog og svaberg på Hauketo.

I Oslo så fortsatte du å stimulere til leselyst, fantasi, rarhet og godhet. Eg ble kjent med venna som eg fortsatt e så glad i. Det va mange som bodde i rekkehus, enebolig osv – men det va liksom hos oss i den lille leiligheten vår – at alle va. Og alle va velkomne. Vi kledde oss ut, eg og Malene gikk tur med katten vårres Nøste i barnevogn, vi leste bøker og lagde alt fra stearinlys, sukkertøy, sydde klær til Barbie-dukken mine, og vi tegna og malte – sammen.

Opp gjennom årene har vi dratt til Vega kvær eneste sommer – i en rød ford escort. Og vi hørte på ABBA, Leonard Cohen og Beatles på vei opp – og Spice Girls, Backstreet Boys, og etter hvert Justin Timberlake og Timbaland da...

Været på Vega kunne være så som så – men minnan mine handle om det her:

Bilde 4)

Storfamilie, lek og samtaler med folk i alle aldre.

Lek mellom kampesteinan bak hytta, lek i fjæra – eg huske godt et havfrueskjelett (som TYDELIGVIS bare va en nise(delfin), en sjøhest som TYDELIGVIS bare va en tangsnelle – og eg minnes edelsteina i kampesteinan (eller kvarts da), orkideea, kløver, lyng og myrull – som du tok inn og tørka og la i hytteboka.

Og eg e sikker på at min barndomsfantasi kom fra deg, og din oppvekst på nettopp Vega.

Bilde 5)

Vi var også mye i Tromsø, hos tante og onkel. Og vi har hatt mange gode stunda i Nordreisa, Tromsø og Oslo. Eg vil takke deg for at du delte meg med dem.

Eg vet at de tar over stafettpinnen no. <3

Bilde 6)

Oslo, vega, nordreisa – var for lite for deg. Så vi måtte ut i den store verden.

Jeg husker mange turer til Hellas, Tyrkia, Frankrike og Spania. Vi dro riktignok til «syden» men det va aldri til Bamseklubben på Granca – sjøl om eg huske at vi hadde en WING-katalog med rød ring rundt kvært eneste hotell som hadde bamseklubb. Men Vi skulle se historien, arkitekturen og ruinan– vi skulle bade, flire, lære og bli kjent med spennende folk og kultura. Sånn va det med den saken.

Bilde 7)

Du var alltid så søkende og kunnskapstørst og tok meg med på eventyrene. Du skal leite lenge etter en 6-åring som har vært på fler museer, cafeer, gallerier, i ruiner enn eg og jeg har lyst til å fortelle om en opplevelse som har festet seg:

Bilde 8)

Eg trur året va 1995, og vi va i Hellas, på Peleponnes – og etter en dag med sightseeing forstod vi at nåkka spesielt va i ferd med å skje. Du gikk bort til en lokal greker for å finne ut av dette. Jo, det va selveste Mikis Theodorakis som skulle ha sin avskjedskonsert etter et langt liv som komponist. Og du sprang og fikk tak i biletta til det her. Og vi satt sammen på et gressamfi med 35 000 grekere. I ettertid har vi utallige ganga dansa til Mikis Theodorakis på stuegulvet - med en vaskekest.

Etterpå skal dåkker få høre et stykke av denne greske komponisten.

Og i programheftet finn dåkker en svensk tolkning av stykket. Som hete «Stranden». Og det lyd som følger:

På stranden satt vi under sol og vind

I sanden skrev vi ditt navn

Men bølgene kom og smøg seg inn

Og navnet ditt forsvant.

2017-2021

Pensjonisttilværelsen din ble ikke helt sånn som du hadde tenkt. Etter flere år på Mo, i nord hadde du flytta hjem tilbake til Oslo. Du var så klar for å leve. Og du meldte deg på yogakurs, forelesning og

eksamen i runologi og arkeologi på Blindern, malekurs og du drømte om å reise - til Frankrike, Sør-Spania, Marokko. Og så stengte verden ned på grunn av pandemien, og planan dine ble satt på vent.

I stedet ble det parsellhagearbeid, som du var så glad i - og så flink til. Og jeg fikk alt for mye grønnkål, squash og agurk med hjem. Jeg vet fortsatt ikke hva man lager av grønnkål og squash - men jeg tok i mot fordi jeg så hvor mye det betydde for deg. Også var du jo ganske bestemt da, så eg hadde nok ikke fått dratt hjem uten.

Under coronaen passa du også katten og hunden min, flere ganga. Og hunden kom tilbake tjukk og feit, ulydig, og ekstremt lykkelig. Du ga pølsebiter når vi ikke så - og jeg ble så sur på deg for at du ikke hørte på meg- men jeg vet at du gjorde det av ren kjærlighet. Du tok med fisk fra Vega i en kjølebag for at pus skulle få "ordentlig mat". Og du pratet med dyrene som om de forstod alt du sa. Jeg gjør det samme.

Som person va du rett og slett en multikunstner - du skreiv teksta, dikta, tegna, lagde ting - og va kreativ som få. Og det va du som oppmuntret meg til å følge drømmene, til å være kreativ, til å jobbe med noe man elsker, til å bry seg om naturen, til å være samfunnsengasjert – og til å ha et nevrotisk forhold når det kommer til å skru av kaffetrakteren før man går ut døra da.

Din fascinasjon for arkitektur og historie, for språk, kulturer og folk. Alt det her har eg tatt til meg - og brukt det på min vei til å bli landskapsarkitekt.

Bilde 9)

Det bildet her e tatt på NMBU på Ås etter at du og tante Bente og Jørgen-Andre så meg forsvare masteroppgaven i 2018.

Kjære mamma, eg er så stolt av deg. DU er hovedgrunnen til at jeg er den personen jeg er i dag.

Avslutning:

Torsdag 25.november 2021:

Vi hadde snakket sammen på formiddagen. Eg visste at du skulle til legen, og sendte en melding hvor jeg spurte hvordan det gikk. Den meldingen så du aldri.

Litt senere ringte det fra Ullevål sykehus, og jeg ble bedt om å ta med meg en person og komme så fort jeg kunne. Du hadde blitt funnet på bakken med hjertestans - og de hadde fått hjertet ditt i gang. Så det var fortsatt håp.

Etter å ha ventet i noe som føltes som en evighet, kom legen inn og sa at livet ditt ikke stod til å redde. Hjertet ditt hadde stoppet igjen, og igjen.

Vi fikk etter hvert komme inn til deg. Og jeg fikk holde deg i hånda - men den hadde allerede blitt kald. Det var forferdelig å se deg ligge der, men samtidig visste jeg at det ikke var mamma som lå der, du hadde allerede dratt du - din luring.

Du var ikke der. Du hadde endelig dratt på eventyr - til varmere strøk. Et sted med spennende kulturer, arkitektur, historie og litteratur. Til vakker natur, sjø, klipper, strand og varm bris. Til sol og kjærlighet. Og til spennende folk å bli kjent med.

Bilde 10)

Eg ser i hvert fall for meg at du står barfot i strandkanten og nyt den varme brisen fra havet. Du er solbrun og lykkelig, og du smile med det fine smilet ditt.

Kjære mammaen min:

Vi skriv navnet ditt i sanda

- men eg love at eg aldri skal glemme deg. ❤️